

Ludmila Jankovska

TĀ MANĀ PILSĒTĀ NĀK RĪTS

Aiziet nakts, spožs saules stars jau spraucas,
Un migla ceļas augstu debesīs;
Tāds dzestrs rīts aust rasas dimantos,
Un rāmi Daugava plūst savos līkumos.

Kūp dūmenis un ierejas kāds suns,
Un jaunai dienai mostas pilsēta;
Vēl ir tik agrs, ir tik kluss, -
Pār tiltu lēni aizbrauc autobuss.

Kur Strūves parkā kļavas zarus liec
Un noklāj ceļu lapu zeltā,
Tur domas snaudošās steidz pamodināt putnu čalas;
Vien vientuļš bērziņš skumst pie dambja malas.

Jau mostas cilvēki un logus vaļā ver,
Lai ieelpotu dzestrās rīta vēsmas;
Vien Vecpilsētas laukumā kāds vīrs
Ar slotu vicina, lai būtu tīrs.

Tā manā pilsētā nāk rīts,
Kur dzīve man uz priekšu steidzas;
Lai visai dienai būtu lielāks prieks,
Man sveikas pamāj mazais vijolnieks.

Maija Celmiņa

*Jēkabpilī piedzimstot,
Mātes, tēva smaidu redzot,
Domāju, ka drošākas
Pilsētas vairs nav.*

*Vecmāt' dārzā brīvi skraidot,
Peonijas smaržojot,
Domāju, ka skaistākas
Pilsētas vairs nav.*

*Skolas gaitas uzsākot,
Skolotājus uzklausot,*

*Domāju, ka gudrākas
Pilsētas vairs nav.*

*Rīgā darbu uzsākot,
Pilveidoties turpinot,
Sapratu, cik maziņa
Pilsētiņ` tā ir.*

*Gadiem ejot, bērniem augot,
Sirmus matus lēni skaitot,
Sajūtu, ka mīļākas
Pilsētas ...manā sirdī nav.*

Inese Bērziņa–Stupiņa

MANAI PILSĒTAI

Pilsētai pie upes, kur Daugavas abi krasti vieno.
Vieno pilsētu – Jēkabpils.

Šis gads tev ir īpašs – tev paliek 350 gadi,
bet no cilvēka acīm,
tas nekas nav.

Tu esi kā pumpurs, kas vēl nav izplaucis,
un vēl augt un augt.
Bet cilvēku dzīvē tas ir daudz,
cilvēki ir šodien, bet ar laiku aiziet.
Bet cilvēku vērtības ir mūžīgas.

Viss, ko mēs atstāsim šodien, – tas paliks uz laikiem,
Krustpils pils ierakstītās vērtības, – tās paliks pils mūros.
Un pa Lūšu pēdām staigās gan mani bērni, gan arī tie,
kuriem krūtīs sitīs
mīlestība pret šo pilsētu.

Līga (8 gadi) Emma Anna (6 gadi) Enija (5 gadi) Svilpes

Jēkabpils ir pilsēta,
Kurā patīk mums,
Kurā draugu daudz,

Kurā labi mums.

Jēkabpilī patīk mums
Atpūsties un priecāties,
Gudras lietas mācīties,
Skaistu dabu skatīties.

Alisa Marčenkova

GLEZNA

Šodien zīmēsim mēs gleznu,
Ar nosaukumu Jēkabpils,
To redzēsim mēs greznu,
Būs sirdīs gaismas pils.

Šī glezna ir tik skaista,
Kā tikko plaucis zieds,
Šeit ikdiena ir raita,
Tik daudz ceļu iets.

Šeit gleznosim mēs dzīvi,
Pavasara rītos,
Attēlosim pozitīvi,
Šo stāstu tēlos glītos.

Violeta Kļaviņa

PILSĒTA MANA

Pilij pāri vējiņš trauc,
Rudais lūsis ausis glauž.
Ūdens viļņos gulbju pāris
Savus bērnus kopā jauc.

Priežu smarža nāsīs kņud,
Sama ūsas meldros zib,
Tumšā straume garām skrej,
Baznīca tam pretim smeļ.

Kailām pēdām krasta smiltīs
Skuju rakstu kājas min.
Pilsēta, kur mītu es,
Vienmēr mīļi mani sveic.

Valters Graudums (5 gadi)

Vai jūs zināt,
kas ir Jēkabpils vislielākā bagātība?
Tie esam mēs – cilvēki!
Es, jūs, mēs visi, visi - jēkabpilieši un krustpilieši.

Kas mūs vieno?
Upe Daugava.
Kā zila lente
tā vijas cauri
mūsu zaļajai,
ziedošajai pilsētai.

Zilā un zaļā krāsa -
ir mūsu pilsētas krāsas.
Zilas ir debesis,
zaļa ir zeme.

Un kā saulstariņi, kas apspīd debesis un zemi,
esam mēs, mazie auseklēni,
kas augsim lieli un būsīm lepni
par savu pilsētu – Jēkabpili.

Jēkabpils Mākslas skolas 6. a klase

Sirreālisms. Kopīgi dzejoļi par Jēkabpili un laiku

JĒKABPILS PATIESĪBA

Jēkabs Jēkabpilī nedzīvoja,
Bet šobrīd Jēkabpils ir ne tikai pilsēta.
Patiesā Jēkabpils ir tik skaista, cik katrs to redz -
Mazi maztiņi putniņi sēž slaidos un tuklos tornīšos,
Jēkabpils ir brīnišķīga, skaista un labo pārmaiņu pilsēta;
Skaista, noslēpumaina, tomēr šķiet mazliet garlaicīga –
Tā ir liela un piedzīvojumu pilna.
Patiesībā Jēkabpils ir dāma, dežurants no mākslas skolas,
Jēkabpils noslēpumiem un interesēm tik bagāta,
Ka noslīks drīz

.

MĪLESTĪBA JĒKABPILĪ

ir ļoti nozīmīga visiem cilvēkiem, kuri tajā dzīvo –
Jēkabpilī - mīļajā ciemā (pilsētā),
kad naktī mājas apskaujas un skūpstās,
skaista, mīļa, sapņaina. Kā man aizmirst tevi?
Es mīlu un mīlēšu to,
tomēr, lai cik ļoti to meklētu, atrast nav iespējams,
Jāgaida tā ilgi, sāpina un domāt liek.
Reizēm salda kā putukrējums,
bet reizēm - kāda vēl mīlestība?
Tik dažāda tā ir.
Tā ir laime katram cilvēkam.

ES NEVĒLOS TE PALIKT

Iesprūdusi melnā piķa caurumā.
Liekas visi piespiež šo vietu man patikt,
lai paliktu te, bet es negribu!
Jēkabpils - tā klauna vārds!
Jautājums - kāpēc?
Izšaujiet mani kā lielgabalu rietumu virzienā!

Katram uzskati ir citādi par to, -
Es te palikšu, jo tā ir mana dzimtene!
Es gan vēlos un ceru, ka citiem domas mainīsies!
Tik tumšs un mīļš šeit ir
pie neaizmirstamiem sīkumiem un atmiņām.

Tad ej un apēd klaunu pusdienās!
Daudz iespēju citur!

MĀKSLINIEKS UN UPE

Mūsu māksla sākas ar upi.
Viņš apskauj smiltis milzīgām rokām.
Upe un mākslinieks – kruts salikums,
tik līdzīgi tie ir.
Upi katrs Jēkabpils mākslinieks iedomājas savādāk, jo upe ir māksla.
Kad krāsas lēnām ieplūst Daugavā,
un vienīgais, par ko tu domā, ir krāsas un to skaistums.
Kad upe tuvojas,
krāsa jaunus toņus atrod un izkrāso.
Mākslinieks, šķiet, dzīvo Daugavā, -

draugi uz mūžu.
Mākslinieks to mīl kā nevienu,
Viņš sēž ūdens klēpī un kūlā kājas.

DAUGAVA

Tā lielā, garā upe.
Pa Daugavu plūst visi sapņi un ieceres, -
lielie vilņi met lielus kunkuļus, bet tās sirds vienmēr gaiša.
Skaistā, mīļā, vienīgā,
tik tālu aizplūst tā.
Zilā upe Daugava, tajā
mazi, gaiši peldētāji starp atmiņu laivām,
Gara, stipra - mūsu lepnums,
Mūsu likteņupe Daugava ir pilsētas sirds.
Daugava ir visādas sapņu sistēmas,
Tik tekoša, zila kā manas acis.

MŪSU BĒRNĪBA

Mana bērnība atver acis uz pasauli,
skaista un jautra, nedarbiem pilna.
Tik īsa tā liekas.
Ir bijušas sāpes, bet Jēkabpils tās sadziedē.
Skaistie vilņotie mākoņi saulainas dienas rītā radīja prieku
Cik salda, skaista ar priekiem un atmiņām pilna:
Končiņas saldās ēst, ievārījumu laizīt ar pirkstiem,
No smiltīm kaciņas taisīt, suņu paiku pagaršot.
No tilta lecām visi kopā!
Vienmēr kopā ar draugiem -
Tā ir mūsu laime.
Kā dāvanu papīrā ietītas cerības un mīlestība.

CERĪBAS PAR PILSĒTAS NĀKOTNI

Piektā diena medībās...
Mūsu cerība ir ļoti liela,
tā spēj izplānot mūsu nākotni.
Visu kopā varēsim -
Pilsētu sakopsim, lolosim, mīlēsim.
Izaugsme, attīstība un miers.
Tik salda, interesanta ir nākotne.
Cerams, arī nākotnē būs mākslas skola,
lidojošas mašīnas un brīvs dzīvesveids.
Modernā, attīstītā, senā un mīļā,
2029? tāds neeksistē

Lido šie mazie, pūkainie sapņi
un dzimšanas dienā ēd kūkas.

MANAS MĀJAS(JĒKABPILS)

Jēkabpils ir dzimtene un pašas labākās mājas,
mājas ir miers un klusums.
Tur otrā stāvā ir mans mazais dzīvoklītis,
Mazā dzeltenā māja ar 3 suņiem un vienmēr zaļu zālienu,
Ak, mīļās jaukās un vienīgās!
(Kur gan citur ir zelta tualete?)
Vienmēr siltas, skaistas un draudzīgas,
ar biežām pelēkām sienām, caur kurām lido cerības.
Manas mājas ir tur, kur ir mana dzimtene.
Jēkabpils vienmēr būs dziļi sirdī mājas
Jebkur, kur tu atradīsies...

PARADĪZE VAI ELLE?

Kas Jēkabpils ir tev?
Paradīzē mums ir viegli, bet elle?
Paradīzē liekas labi, bet vai tad viss solītais piepildās? -
Jēkabpils dzīvo parādos.
Tas ir lielais jautājums -
Cerība vai izmisums, rīts vai vakars uz pilsētas lūpām,
Kur mēs atradīsimies pēc nāves, ir katra ziņā - paradīze vai elle.
Paradīze ir tik forša, negribas skatīties ellē.
Jēkabpils ir īsta paradīze,
Paradīze ir vienmēr, priecāties, un viss būs OK!

MĀKOŅU PŪKAS

Mākoņu pūkas sit debesu zvanus,
mazie mērkaķīši mērkaķoņas bez mitas,
tie ir jauki bez gala.
Gar Daugavas krastu tās skraidelē ik dienas,
Ak, tās ir mākoņu pūkas,
tās ir tik pūkainas,
Tās lidinās virs mūsu galvām,
vilina mūs pie sevis,
Tās plivinās vējā dienu no dienas,
Tās puto kā putukrējums,
Cik tās mazas, pūkainas,
Tās ir kā mūsu sirdis.